

E L E G I
EFTER EN SVÅR VINTER
Av GUNNAR EKELÖF

Söndagsafton
och klockklang över staden . . .
Och genom det öppna fönstret
ljudet av steg på gatan,
steg i den knastrande sanden
som vinterhalkan lämnade
kvar när den smälte . . .

Se, det våras åter
fast du gav allting förlorat!
Se, dropparna skimrar och skälver
i trädens grenar —
se, ljuset, de strålände molnen
och känn: Du lever!

Vårens törntaggar är redan
djupt i ditt hjärta!
Nu kommer du inte undan,
nu måste du åter tro och hoppas
och ditt hopp skall svikas
och din tro skall bedra dig
tills allting åter blir mörkt . . .

Ja, det skall höstas igen
hur mycket det än har vårats!
Vad rör det väl livet
att någon kallar sig »jag»
och ropar på lycka!
Vad rör det väl jorden
som sakta välver sig runt
från årstid till årstid
att någon stretar emot!

Tålmodet fattas oss människor
och tiden att vänta,
men runt om oss alla är mörker
och mörkret har gott om tid.
Solar och stjärnor är hjulen
som driver evighetsuret:
Sakta, oändligt sakta
skall allting förändras
till evigt detsamma.